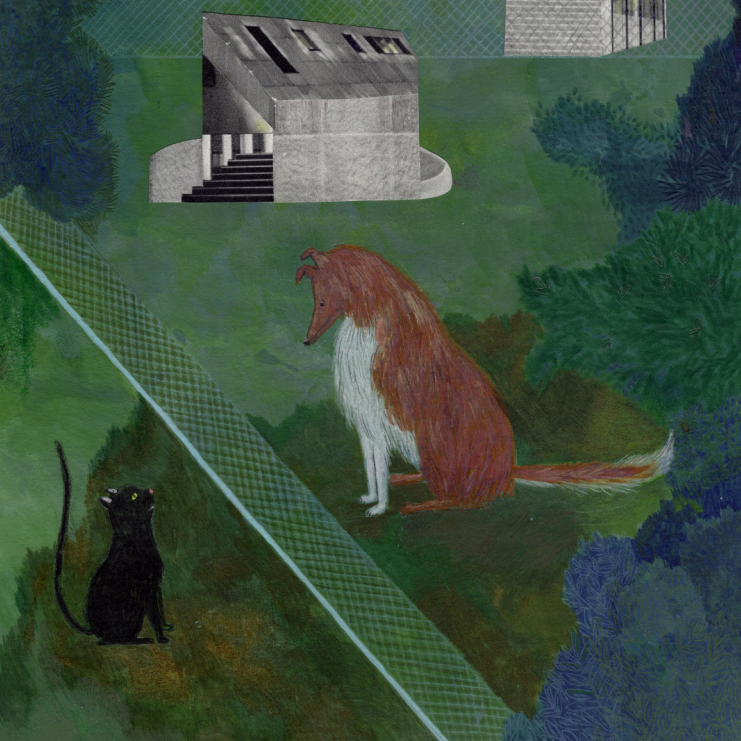

- 4 -

Istorie Rebečina v ýd ěleěného veněn ěi zaěala o jarn ěh pr ězdn ěn ěh, kdy ji babiěka p ěbrala na svoje ukl ězec ě v ěypravy. „Vod jedn ěy z ěkazn ěice m ěm p ěiplatek, śe ji vyveněm jezevěěka. D ěvala bych ti to a mohla by sis na něco śet ěit. Mě to akor ět zdr śuje – a ty bude ś na vzduchu. V śak vono ji neubude,“ odsekla na okam śit ěy protest svě dcery, kter ěy pramenil sp ěi z matěiny utkvělě p ědstavy, śe ty dvě se proti n ě spikly. Někdy se toti ś st ěvalo, śe matka s babiěkou urputně z ěpolily o jej ěy p ěi śe ś. Mě to akor ět zdr śuje – a pak si s n ě stejně nevěděly rady. Kdy ś nejmlad ś ěy Vo ř ěskovou tehdy uviděla majitelka jezevěěka Bena pan ě Ma śkov ě, kter ěy vlastnila r ś śově auto, r ś śovou kabelku,

(PSÍ PACKY 19 = 4 + 4 + 4 + 4 + 3)

Suházkovy kočky pronásledovaly Belindu a Aristida pořádný kus od břehu Zlatého potoka, až mezi první kostelecké domky. Teprve tam se vzdaly i ty nejvytrvalejší – Róza a její dvě dcery, a když vymňoukaly za pelášíci psy několik šťavnatých nadávek v kočičí maďarštině, daly se na vítězoslavný ústup.

Bela a vikomt si zalezli do stínu autobusové zastávky Kostelec-Kočičina (zastávka na znamení). Kolie si s vyplazeným jazykem pomyslela, že důraznější znamení už ani od osudu čekat nemůžou.

„Nemáte v plánu se tam vrátit, komandérko – doufám?“ ozval se mezi odfukováním Aristid, jehož nožkám dal zběsilý úprk zabrat ještě víc.

